

[Arbejds- og boligministeren.]

offentligheden og for de tre forligsmænd være den ordning, de bedst er tjent med.

Et af de væsentligste spørgsmål, jeg har forhandlet med udvalget om, er spørgsmålet om bevarelse af trykkefriheden under en arbejdskonflikt. Som det er fremhævet gentagne gange også her i tinget, har et flertal inden for arbejdsretskommissionen i denne henseende lagt vægt på to ting. For det første at den foreslåede ekstraordinære udsættelsesadgang efter en beslutning i det konkrete forhold i hver enkelt situation vil kunne benyttes også over for truende konflikter inden for dagspressens område. For det andet at hovedorganisationerne har erklæret sig enige om ikke at ville inddrage dagspressen i sympatikonflikter til støtte for andre arbejdsområder.

Disse forhold taget i betragtning fandt kommissionens flertal ikke tilstrækkeligt grundlag for at stille forslag med hensyn til dagspressen.

Under forhandlingerne med udvalget måtte jeg fastholde, at jeg ikke fandt, at der var noget aktuelt behov for at træffe særlige lovgivningsforanstaltninger på dette område, men jeg tilbød, som det fremgår af betænkningen, at bede arbejdsretskommissionen om at tage spørgsmålet om dagspressens stilling under arbejdskonflikter op til ny overvejelse.

Der skete det ved første behandling af lovforslaget, at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen fremsatte ønske om en sådan ny arbejdsretskommissionsbehandling af spørgsmålet, og jeg havde grund til at tro, at jeg kunne opnå et flertal i udvalget, når jeg gav tilsagn om at følge oppositionens ønske på det område. Der skete imidlertid det, at da jeg havde givet tilbuddet, var man alligevel ikke tilfreds; man stillede krav om, at kommissionen skulle afslutte sit arbejde inden 1. februar i år, altså om ca. 14 dage, og det ville naturligvis ikke være teknisk muligt, når de folk, der skulle have med det at gøre, netop var optaget af meget vigtige arbejdsforhandlinger. Jeg måtte sige nej. Derefter har de to partier, venstre og det konservative folkeparti, afvist tanken om henvisning til kommissionen og har stillet deres eget ændringsforslag om en voldgiftsordning for dagspressen.

Jeg vil afvise det ændringsforslag som

uantageligt og må anmode om, at man stemmer imod det.

Mindretallets ændringsforslag afviger, som det fremgår af betænkningen og af forudgående indlæg, fra regeringens forslag derved, at det tillægger statsministeren udsættelsesbeføjelserne, og det giver adgang til yderligere udsættelse af fire ugers varighed.

Hvad det første spørgsmål angår, kan jeg henvise til kommissionens begrundelse. Man har netop ikke villet tillægge statsministeren beføjelserne, fordi man derved ville lægge spørgsmålet op på det politiske plan, før alle forhandlingsmuligheder måtte anses for at være udtømt. Rent formelt må i øvrigt regering og lovgivningsmagt være stillet på nøjagtig samme måde, hvad enten statsministeren eller forligsinstitutionen foretager udsættelsen. Det, vi har ønsket, er at fastholde forhandlingslinjen så længe som muligt, og det er det, der ligger i ønsket om, at udsættelsesmuligheden bevares hos forligsinstitutionen.

Jeg kan i den henseende henvise til de udtalelser, det ærede medlem hr. Baunsgaard kom med ved første behandling, udtalelser, som jeg er helt enig med ham i.

Hvad angår oppositionens ønske om en fire ugers udsættelsesadgang med hensyn til livsvigtige områder, skal jeg blot henvise til, at arbejdsretskommissionens forslag, der jo som bekendt hviler på en indstilling fra de to hovedorganisationer med tilslutning fra forligsinstitutionen, anser to ekstra uger for tilstrækkeligt til, at alle forhandlingsmuligheder kan blive undersøgt til bunds. Det må i denne forbindelse også erindres, at der foruden septemberforligets varselsfrist på mindst 14 dage yderligere kan blive tale om anvendelse af forligsmandens almindelige udsættelsesadgang i lovens § 3 — en adgang, der jo nu foreslås udvidet fra 7 dage til 14 dage.

Mindretallet har i tilslutning til sit forslag om en udsættelsesadgang for statsministeren foreslået indsat en lovbestemmelse om tvungen voldgift, når det drejer sig om dagspressen. Jeg har allerede givet udtryk for, at bestemmelser om tvungen voldgift — hvis de overhovedet skal gennemføres — ikke hører hjemme i forligsmandsloven, og jeg vil derfor afvise denne tanke.

Jeg vil for øvrigt spørge, om det nu